

Den påske!

Snart er det påske og nu skal du høre om den påske, der vendte op og ned på alting og gemte en stor gave indeni fra Gud til os mennesker.

Påske betyder døden går forbi! Husk det!

Palmesøndag

Det var en tidlig søndag morgen lige inden jøderne skulle fejre påske. Jesus havde besluttet, at han ville tage op til byen Jerusalem for at fejre højtiden.

-Kan I ikke skaffe mig et ridedyr, sagde Jesus til et par af sine hjælpere, som kaldes disciple. Bare gå ind i landsbyen, der hedder Betfage, her finder I det.

Da disciplene kom tilbage, var de lidt forvirrede.

-Vi kunne kun finde dette her, sagde de, og trak et gammelt, sagtmødt æsel frem.

-Det var lige det jeg tænkte det skulle være, sagde Jesus. Disciplene rystede bare på hovedet.

Jesus satte sig op på æslet, der sagde hiihooo af glæde, for hvad ingen vidste var, at det havde kendt Jesus fra før han

blev født. Det havde nemlig båret hans mor Maria den lange vej til Betlehem, hvor hun fødte Jesus julenat.

Inde i Jerusalem vrirlede det med folk i gaderne, der var kommet til byen for at fejre påsken. Og rygterne gik:

-Har I hørt, at ham de kalder Jesus fra Nazaret også kommer? spurgte folk hinanden.

-Ham vil jeg altså se, sagde mange.

-Han skal være vores nye konge!

Ja, folk ville have Jesus til konge, fordi de havde set og hørt om alle de gode ting han havde gjort for mennesker. Og nogen sagde også, at Jesus var Guds egen søn! Det måtte være en god konge at få.

-Nu kommer han! råbte nogen pludselig.

-Nej, da! Det er jo bare en, der kommer ridende på et gammelt, mølædt æsel!

Se, nu var det sådan, at i folks hoveder kunne en konge kun komme ridende på en stor, fin hest og ikke på et lillebitte, gammelt æsel. Men som så mange gange før, kunne de godt tro om igen.

Så pyt! Folk vrirlede omkring ham, da han red ind over bygrænsen til Jerusalem.

De lagde deres kapper på jorden som et tæppe og knækkede palmegrene af,

som de viftede med mens de råbte HOSIANNAAAA! vores nye konge kommer!

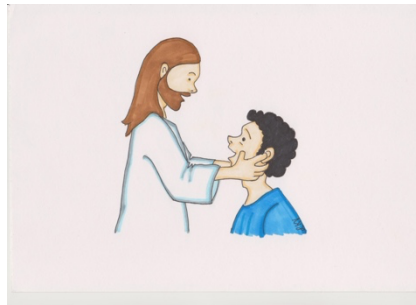
Nu ved du måske ikke hvad hosianna betyder. Men det var der en anden, der vidste alt om. Bartimæus hed en blind tigger. Han sad i vejkanten og havde ventet meget længe på at møde Jesus. Han havde hørt, at Jesus kunne gøre alt muligt umuligt.

-Hosianna, Jesus, Guds søn, hav barmhjertighed mig! råbte Bartimæus.

Barmhjertighed betyder at have hjertet på det rette sted.

Jesus hørte det og gik hen til Bartimæus.

-Hvad kan jeg gøre for dig? spurgte han ham.
-Jeg vil så gerne kunne se igen, svarede Bartimæus. Så rørte Jesus ved hans øjne og...

Bartimæus fik sit syn igen. Og hvis I vidste, hvad Bartimæus' hjerte så fra den dag af...
Kun med hjertet kan man se rigtigt. Der var sandelig grund til at juble og råbe HOSIANNA!!! HURRA!!! Jesus kom forbi.

Hosianna! Hurra! Jesus kom forbi! Husk det nu!

Mange så den dag med hjertet. Men der var også nogle, der ikke gjorde det, fordi de var både misundelige og vrede og bange og det gør hjertet blindt. Det var de mænd, der bestemte over templet, byen og landet.

-Det er OS folket skal følge, ikke ham! sagde de til hinanden.
-Folket skal ikke komme her og tro DE kan gøre Jesus til konge.

De stak hovederne sammen og udtænkte en plan.

-Vi må gøre det af med ham! besluttede de.

Måske ved du ikke at *gøre det af med* betyder at slå ihjel. Nogle tror, at hvis man bare bruger pænere ord om grimme ting, så bliver tingene af sig selv pænere. Det skal I ikke tro. Det var ikke pæne ting, der var i vente for Jesus de næste dage, for nogle havde langt onde planer. Men Gud havde også en plan. Den var til gengæld rigtig god.

Den stille uge

Det blev mandag og Jesus ville gerne ind til templet, Guds hus, for at bede. Men da han kom til templet, opdagede han, at folk havde lavet Guds hus om til en købmandsbutik.
-Billige appelsiner, billige appelsiner! råbte én.

-Køb dine duer her! råbte en anden.
Solhatte for en slik, kom og køøb! råbte en tredje.
Kræmmerne solgte alt muligt. Og de solgte det dyrt, for nu var der kommet mange tilrejsende til byen for at fejre påske, så de så en mulighed til at tjene lidt ekstra.
Fattige måtte bruge deres sidste penge på at købe sig lidt mad. De rigtigt fattige måtte tigge ligesom Bartimæus.
Pengene havde taget kræmmernes hjerte!

Det gjorde Jesus rasende. Så rasende, at han væltede kræmmernes boder og bad dem forsvinde langt væk.
-Guds hus skal være et bedehus ikke en købmandsbutik! råbte Jesus vredt.
Nogle af kræmmerne kiggede ned i jorden og skammede sig. Det var jo rigtigt, hvad Jesus sagde, kunne de godt mærke i deres hjerte. Andre kræmmere blev derimod godt gale i skralden, kan I nok forstå.

Men for mange gav det nyt håb.

Det er vigtigt at bevare håbet.
Husk det.

Hele tirsdagen brugte Jesus på at minde folk om det, han havde lært dem: at det vigtigste er kærligheden. At elske Gud og elske hinanden og sig selv.

Kærligheden er det vigtigste.
Husk det!

-Alt det kærlighedsvrøvl gider vi ikke høre på, sagde nogen til hinanden, og endnu flere blev trætte af Jesus.
Men så var der til gengæld andre, der havde en stærk tro på kærlighed.

Onsdag aften skete der noget ret mærkeligt men også meget dejligt for Jesus, mens han sad og spiste med nogle af byens vigtige herrer.
Pludselig kom en kvinde brasende ind. Hun begyndte at smøre meget dyr salve på Jesus.
Sådan var det skik og brug dengang at man gjorde ved konger og når man begravde en død.

-Hvad i alverden er meningen! Hun forstyrrer vores måltid! protesterede værten, der hed Simon.
Jesus blev vred igen.
-Kan I så lade hende være, kan I slet ikke se, at hun gør noget godt for mig? spurgte Jesus. Bliver I onde, fordi hun

gør noget godt? Det hun gør, er tegn på kærlighed og hun tror på kærligheden.

Tro er lige så vigtig
som kærlighed.
Husk det!

Nu kan I nok forestille jer, at de vigtige mænd i byen var ved at være godt trætte af Jesus; Jesus vendte jo op og ned på alt. Nu måtte det stoppe!

Skærtorsdag

Endelig blev det torsdag aften og alle var samlet med dem de holdt af for at spise påskemåltidet. Jesus var sammen med sine 12 bedstevenner, disciplene. De skulle spise lækkert lam, bitre urter og godt brød. Og drikke liflig vin til. Uhm!

De ville også fortælle historien om dengang for længe siden, hvor forfædrene smurte lammeblod på døren, så det snød dødens engel, så den gik forbi de huse med lammets blod på døren. Den fortælling holdt de meget af at høre hver påske.

Men det skulle blive en meget mærkelig aften og slet ikke som disciplene havde forestillet sig.

Det var begyndt med, at Jesus havde givet sig til at vaske fødder på sine disciple.

Du synes måske også, at det lyder mærkeligt, men sådan var det skik og brug dengang. Det var derimod ikke skik og brug at det var mænd som Jesus, der gjorde det. Det var tjenernes arbejde. Peter, som var en af vennerne, havde protesteret højlydt.

-Aldrig i livet, om du skal vaske mine fødder, Jesus! Du er ikke min tjener!

-Forstår du det ikke, Peter? Spurgte Jesus.

Jeg ER din tjener og du er min. Vi er hinandens tjenere. Vi skal alle tjene hinanden. Ikke tjene *på* hinanden, som kræmmerne foran templet, men tjene og gøre alt godt *for* hinanden. Så har vi noget fint sammen.

-Jamen, så skal du også vaske mine arme og ben og hoved og ører, udbrød Peter begejstret.

-Nej, Peter, svarede Jesus. En lille ting er nok for at vise, at vi holder sammen, du og jeg.

Forstår I det nu, alle sammen? spurgte Jesus de andre disciple.

De nikkede. Måske forstod de det godt.

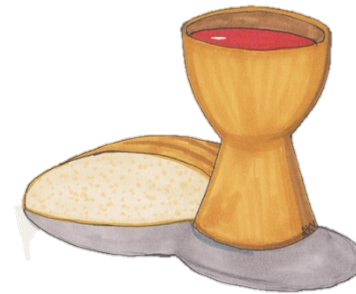
Jesus var jo Guds søn og derfor vidste han, at dette ville være sidste aften han spiste med sine venner. Han vidste, at snart skulle han dø.

-Kom, lad os spise nu, sagde han.
-Jeg vil sidde ved siden af Jesus, råbte Johannes.
-Du tror altid du er den største og vigtigste, tordnede hans bror Jakob.
-Kan I SÅ stoppe, afbrød Jesus sig. Har I allerede glemt, hvad jeg lige sagde? Der er ufred nok i verden, men mellem mine venner skal der altid være fred.
-Og kærlighed, sagde Peter.
-Ja, Peter, svarede Jesus. Husk det nu.

De satte sig stille omkring bordet alle sammen. Jesus tog det gode brød, og takkede Gud for det som han plejede. Så brækkede han brødet midt over, tog store stykker af det og gav et stykke til alle disciplene. Hver gang sagde han:
- Tag det og spis det! Det er mit kød og min krop du får her; mit liv!
Disciplene kiggede på hinanden: Hvad sagde han? At det var hans kød og krop???
Så tog Jesus den liflige vin og gav dem alle noget af den. Hver gang han hældt op, sagde han:
-Drik nu. Det er mit blod; min styrke til dig!
Hvad i alverden skulle det betyde? Nu var Jesus jo Guds søn, så han kunne se, hvad de tænkte.
-Nej jeg er ikke blevet skør, sagde han. Når I deler det gode brød og den liflige vin betyder det, at vi hører sammen for altid. I liv og i død. Jeg er jeres påskelam. Det er sidste gang jeg spiser sammen med jer i aften.
Disciplene kiggede forskrækket på hinanden.

-Snart skal jeg nemlig dø, sagde Jesus. Der er lagt onde planer mod mig.
-Jeg skal nok hjælpe dig, Jesus, sagde Peter ivrigt.
-Peter, svarede Jesus, og kiggede på ham med så meget kærlighed i blikket, at Peter fik tårer i øjnene. Inden der er gået mange timer, vil hver og en af jer have svigtet mig. Der blev helt stille i rummet. Det kunne Peter slet ikke tro, for han elskede jo Jesus.

-Op med humøret, sagde Jesus til sidst. Det ender godt, for Guds plan vinder over de onde planer.
Derfor skal I ikke være kede af det eller blive bange for det, der nu skal ske. Jeg kommer nemlig tilbage til jer igen en dag.
Indtil da skal I blive ved med at huske denne aften. I skal blive ved med at dele det gode brød med hinanden og drikke den liflige vin og husk så alt hvad jeg har fortalt jer.
Jeg skal dø, ja, men Gud er stærkere end døden, så døden vil gå forbi mig. Døden vil også gå forbi alle mine venner. Husk det. Det ender godt. For størst og stærkest er kærlighed og tilgivelse. Husk det!

Når som helst I spiser det gode brød og drikker den liflige vin, så husk på Jesus og det han har lært jer.
Glem det ikke!

Det skulle blive en bedrøvelig nat. Da de havde spist, gik de alle ud i den store Getsemane Have, hvor Jesus gerne ville være alene for at bede en bøn til Gud.
Mens han var væk, hentede Judas, som også var en af de 12 disciple, nogle soldater, som havde givet Judas en masse penge for at fortælle dem, hvor de kunne fange Jesus. For et øjeblik havde pengene også taget Judas' hjerte til fange, som det var sket for kræmmerne. Det var lige til at græde over - lige som så meget andet, der skulle ske de næste timer.

Langfredag

Da hanen galede og solen stod op fredag morgen græd endnu flere. Især Peter. Han græd over sig selv, for han var kommet til at lyve. Han havde sagt, at han ikke kendte Jesus, da nogen havde spurgt: er du ikke en af hans disciple? Han var bange for at han også skulle blive taget til fange ligesom Jesus.

Jesus var blevet taget til fange af soldaterne og ført ind til fjenderne i paladset.

-Det er ikke tilladt at gå rundt og sige, at man er Guds søn, sagde ypperstepræsten Kajfas, der boede i paladset. Nu tager jeg dig med til Pilatus, så kan han beslutte, hvad vi skal gøre.

Pilatus var den romerske kejsers mægtigste mand i Jerusalem.

-Er det rigtigt, at du er jødernes konge, spurgte Pilatus Jesus.

- Det er dig, der siger det, svarede Jesus.

-Hmm, men det er der vel ikke dødsstraf for, tænkte Pilatus. Han ville helst ikke beslutte at slå Jesus ihjel.

-Jeg sender ham lige en tur over til Herodes, så kan han beslutte, hvad der skal ske.

Men Herodes, der var en anden af de mægtige bestemmere i landet, skulle heller ikke nyde noget af at dødsdømme Jesus.

Sådan måtte Jesus rende fra Herodes til Pilatus.

-Nu ved jeg det, sagde Pilatus pludselig. Folket kan få lov at bestemme, hvad der skal ske med Jesus.

Det var nemlig sådan, at hver påske satte Pilatus en forbryder fri af fængslet. I år ville han sætte Barabbas, der var en grum morder, fri.

-Hø, nu gør jeg det, at jeg tager både Barabbas og Jesus med ud på min balkon, tænkte Pilatus, og troede, at han havde lagt en smart plan.

Sådan blev det. Da Pilatus stod med de to på hver sin side, råbte han ud til alle folkene, der havde samlet sig på pladsen foran:

-Hvem skal jeg slippe fri? Pilatus var helt sikker på, at folk ville råbe, at han selvfølgelig skulle sætte Jesus fri. Men nej. Åh, nej!

-Slip Barabbas fri, råbte folkene!

Pilatus blev helt bleg. Nu ville der blive ballade.

-Hv-hvad så med Jesus, råbte han tilbage til folkene?

-KORSFÆST HAM! lød råbene tilbage. Korsfæst ham!

Korsfæst ham! Korsfæst ham!

Folk reagerer nogle gange helt modsat af, hvad der er godt og rigtigt. Man skal ikke altid gøre som andre siger. Man skal selv tænke sig om og spørge sit hjerte, for dér bor visdommen. Visdom er, når man ved, hvad der er kærligst og bedst at gøre og at man derpå vover at gøre det.

**Glem aldrig at lytte til dit hjerte, der er fuld af visdom.
Husk det!**

For Pilatus var der ingen vej udenom. Folkene måtte have deres vilje.

-Husk nu, at det er JER, der har valgt det sådan, sagde Pilatus. Jeg vasker mine hænder! Det er ikke min skyld.

Soldaterne kom og hentede Jesus og gav ham en tornekrone på mens de grinede af ham.

-Du er jo konge, så her er en kongekrone til dig. Og en fin kongekappe, tøjhø!

-Og her er dit kors, som du selv kan bære, sagde de, og lagde en tung bjælke over skulderen på ham.

Jesus blev ført ud til det sted udenfor byen, der hed Golgata, som betyder hjerneskallen. Her blev han korsfæstet af soldaterne. Mens han hang på korset, hånede og drillede de ham.

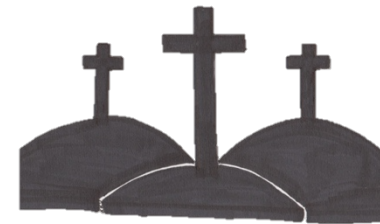
-Er du tørstig, så værsgo' at drikke, sagde de, og gav ham en svamp med eddike.

Det blev en forfærdelig dag. Det var grusomt at se hvor onde mennesker kan være.

-Far i himlen! Tilgiv dem det onde de har gjort, råbte Jesus pludselig.

I det samme blev himlen helt sort som den sorteste nat, selvom det var midt om eftermiddagen.

-Hvad sker der? råbte alle forskrækket.
Så døde Jesus.

Sorgens lørdag

Det var slet ikke til at forstå for Jesus' venner. De græd alle de tårer, der var i dem, for de savnede Jesus forfærdeligt.

De vidste hverken ud eller ind længere. Tænk, hvis det ikke passede, det som Jesus havde sagt. De var så kede af det, at de var helt tomme og grå indeni.

-Jeg har det som om der er et kæmpe hul i min mave, og mine lommer er fulde af sten, græd Maria Magdalene.

Hendes veninder prøvede at trøste, men det var svært, for de var også meget kede af det.

-Hvad nu, hvis vi snakker om alle de gode ting vi kan huske om Jesus, foreslog Josef, som var den mand, der havde fået lov at lægge Jesus' døde krop ind i sin gravhule aftenen før.

Så var en meget stor sten blevet rullet for indgangen, så ingen kunne komme ind.

- God idé! Kom, nu fortæller vi om Jesus.

Hele dagen var de sammen. Selvom det gjorde godt at snakke om Jesus, var det alligevel en meget sørgelig dag for alle hans venner.

Når man bliver så ked af det, når nogen dør, er det kun fordi ens hjerte har været fyldt af kærlighed til dem.

Husk det!

Jesus' nære og kære vidste endnu ikke, at Gud havde en utrolig overraskelse til dem.

Påskemorgen

Overraskelsen kom søndag morgen! I de første solstråler fra solen, der var ved at stå op, kunne man se tre kvinder

komme gående. De skulle ud til Jesus i gravhulen. De ville gøre det sidste gode de kunne for ham, ved at smøre hans døde krop i den fineste salve, der duftede himmelsk.

-Hvordan skal vi komme ind? spurgte Salome. Graven var jo blevet lukket med en stor sten.

-Gode Gud! råbte Maria Magdalene pludselig. Se, stenen er væk!

Kvinderne satte i løb ind i den åbne gravhule. Hvad? Ingen Jesus!

-Hvor er du henne, Jesus? Maria Magdalene begyndte at græde. Var han nu taget fra dem for anden gang?

-Vær ikke bange og græd ikke flere tårer, sagde en smuk stemme pludselig og et varmt himmelsk lys strålede i graven.

En engel! Når Gud skal sige noget rigtig vigtigt, sender Gud tit sine engle. De var der også, da Jesus blev født den nat i Betlehem og de var hos ham, da han døde.

-Jesus er stået op fra de døde, sagde englen. Det sagde han jo til jer, at han ville. Jesus lever! I skal snart se ham igen. Gå nu hen og fortæl det til de andre disciple, sagde englen.

Kvinderne skyndte sig tilbage til de andre.

-Jesus er opstanden! Han er opstået fra de døde! Utroligt! Nu skal I bare høre... råbte kvinderne og begyndte at fortælle i munden på hinanden.

Peter kunne ikke tro sine egne ører. Han fór ud ad døren og af sted til graven. Han havde været så forfærdelig ked af det hele lige siden i torsdags, hvor han var faldet i søvn i Getsemane Have, selvom han havde lovet Jesus at holde vagt. Og så fredag morgen... Nej, det kunne han slet ikke tåle at tænke på.

Da Peter kom ud til gravhulen, kunne han se med egne øjne, at det var rigtigt, hvad kvinderne havde fortalt. Jesus er opstået fra de døde.

Så huskede Peter, at Jesus havde sagt, at det ville han gøre, for han ville være med dem alle dage lige indtil verdens ende.

-Døden går forbi, for jeg er jeres påskelam, havde han forklaret dem, den aften de spiste sammen for sidste gang. NU forstod Peter det hele... nej, det gjorde han slet ikke, men han troede på det, som Jesus havde fortalt dem.

Allerede samme aften kom Jesus ind i huset hos sine venner, lige som de skulle til at spise.

-Fred være med jer! sagde han. Lad os nu være glade og spise sammen igen! Jeg bliver her 40 dage endnu.

Peter kunne næsten ikke være i sig selv af bare glæde. Jesus holdt jo, hvad han havde lovet dem. Tro det, hvem der kan. Dette her måtte Peter fortælle hele verden om!

I kan nok forestille jer hvilken glæde, der blev hos Jesus' venner efter den påske. Og fordi Peter og de andre fortalte om det hele, har den store glæde også nået til os og bor nu i

vores hjerter, hver gang vi husker på, at Jesus også vores Jesus, vores ven, vores bror, vores Gud. Den påske blev også vores påske.

Lad påsken bo i jeres hjerter.
Husk det!

Fred være med jer og rigtig glædelig påske!

© Helle Viuf
Midfaste 2021
www.helleviuf.dk

Min egen side

Her kan du tegne eller skrive